

Amics

Amics

Nostàlgia la que puc viure
d'una joventut perduda al llarg del camí,
aquella que tot ho veia il·lusionada
amb locures absurdes,
coratges imprudents
i somnis desmesurats amb la colla d'amics.
També amb pors pel que esdevindria,
perquè el destí de la nostra vida
és el resultat del què a cada moment decidim.
Angoixes i dubtes per saber
si trobaríem un camí de roses
o ple de punxes del que un esquiva així com pot,
a contracorrent moltes vegades,
lluitant amb les mans buides
o plenes de sorra que ens rellisca entre els dits.
Alguns naixem amb estrella
rodejats d'àngels que pel trajecte
ens guien i acompanyen,
no tenen cós ni cara,
tan sols ànima
perquè el temps no passa.
Són sers pocs i estranys
que veuràs o la presència sentiràs,
seran la teva força tenint-los al teu costat,
potser són realment a prop o enfora.
Però que importa !
inclús en silencis ens comunicam.
Són ells, els que sempre hi seran,
portant un segell al front
sense data de caducitat.
Aquests tresors que la vida et dóna

cuida'ls i no en perdis cap mai
perquè ells són...els amics de veritat.

JBF

366 Persones han vist aquesta poesia